

saaledes som denne maatte fremgaa af kommende Forhandlinger. Saa vidt jeg har forstaaet det, er dette den højtærede Statsministers Opfattelse paa dette Punkt, og der har vi jo en Opfattelse, som ikke ganske falder sammen med den, idet det er vor Mening, at hver Stat her til syvende og sidst vil staa frit, tagende saa meget eller saa lidt Hensyn til dette, som vedkommende Stat selv anser for korrekt i det givne Øjeblik, idet der ikke foreligger en Tilkendegivelse af, hvor lidt man ønsker, vedkommende Stat skal skaffe sig, men kun en Tilkendegivelse af, at man ikke maa gaa over den paagældende Grænse. Ligeledes er der den Forskel i vore Anskuelse, at man fra det nuværende Regeringsflertals Side foreløbig har stillet sig paa det Standpunkt, at man med Hensyn til vort Militærvæsen maa vente og se, indtil man kommer til et Resultat fra Folkeforbundets Side med Hensyn til disse Maksimalgrænser. Det mener vi ikke, vi paa Forhaand kan slaa os til Ro med. Om der kommer Strid om dette Punkt, eller der ikke kommer Strid om dette Punkt i den kommende Tid, vil jo afhænge af, hvor hurtigt Forbundet tager sine Beslutninger, derom kan vi endnu ikke sige noget. Men vi har jo tidligere udtalt den Opfattelse, at man er nødt til snart at gaa i Gang med at tage Beslutning paa dette Omraade. Dertil kommer endelig den Uenighed, som fører til, at den højtærede Statsminister har læst en Udtalelse fra den tidligere Udenrigsminister, Hr. Erik Scavenius, anderledes, end vi læser denne, og anderledes, end denne Udtalelse er ment. Der staaar i denne Udtalelse dette, at Folkeforbundspagten som en Kendsgerning gaar ud fra det Faktum, at der i de forskellige Lande findes et vist Militærvæsen. Den højtærede Statsminister opfatter dette som et Udtryk for, at Folkeforbundspagten indeholder en Forudsætning om, at der skal være et vist Militærvæsen i de forskellige Stater. Saaledes har denne Udtalelse ikke været ment, og saaledes har Opfattelsen heller ikke været fra deres Side, som i sin Tid formede Folkeforbundspagten. Derom foreligger der et uimodsigeligt Vidnesbyrd i det Svar, som af Robert Cecil blev givet den norske Stortingspræsident Hr. Castberg paa hans direkte Spørgsmaal i saa Henseende, idet Lord Robert Cecil svarede: „Det har ganske sikkert ikke været tilsigtet at paalægge noget Medlem af Forbundet en Forpligtelse til at opretholde en Militærstyrke“. Og dertil kan jeg føje dette, at naar den højtærede Statsminister gentagne Gange har paaberaabt sig den engelske Kommentar til Folkefor-

bundspagten, forekommer det mig ikke, at han har Ret i den Maade, hvorpaa han anvender denne. De Udtalelser, den højtærede Statsminister dér bygger paa, er Udtalelser, som siger, at man kan jo ikke gaa ud fra, at Folkeforbundet, saaledes som det er ordnet, har en Militærmagt til Rede, som til enhver Tid kan gribe beskyttende ind, hvis en svagere Stat overfaldes af en stærkere Stat, og derfor maa det blive hver Stats egen Sag at klare sig i den mellemliggende Tid, indtil Forbundet kan komme den til Hjælp. Deri ligger efter min Opfattelse ikke noget Krav til vedkommende Stat, men en Tilkendegivelse af, at mere kan de paagældende Stater ikke vente af Folkeforbundet.

Men de Punkter, hvor Uenigheden her er fremme, er jo Punkter, som ikke vil komme hverken til Behandling eller til Afgørelse ved de forestaaende Forhandlinger i Genève. Det er Punkter, som vi maaske en Gang kommer til at strides om herhjemme, naar vi kommer til Behandlingen af vort Militærvæsen, men paa Forhaand kan intet sikkert siges i den Henseende om, hvorledes de forskellige politiske Partier i Danmark vil kunne have Udsigt til at komme i Strid med hinanden eller vil kunne opnaa en vis Forstaaelse herom. Det vil noget afhænge af baade, hvad der sker ude i den øvrige Verden, og af den Udvikling, der finder Sted med Partiet Venstre herhjemme i den mellemliggende Tid. Se, paa dette Punkt er det jo, at det konservative Parti — ikke mindst gennem Udtalelser af det ærede Medlem, der her har været Tale om — har de store Bekymringer. De ærede konservative Medlemmer er saa overvættets bekymrede for den skadelige Indflydelse, vi har udøvet overfor Venstre, og den Maade, hvorpaa vi skal forlede den ene eller den anden af Partiet Venstres Mænd. Ærede Medlemmer vil have lagt Mærke til, med hvilken Bekymring Konservative følger Hr. Moltesen, naar han færdes i det skadelige Selskab, som jeg antages at udgøre for ham. Man har skildret, hvor galt det er gaaet det ærede Medlem i Kristiania. Det gik saa galt, at det ærede Medlem stemte for en Resolution for Rustningernes Indskrænkning, som jeg havde ført frem ved denne Lejlighed. Jeg kan trøste konservative Medborgere med, at det er ikke mig, der har fremført denne formastelige Resolution; den blev enstemmigt vedtaget i det nordiske Raad, og i dette Raad var bl. a. det norske Højre repræsenteret ved Statsministeren i det nuværende konservative Ministerium i Norge. Og med Hensyn til selve den Afstemning, som bag-